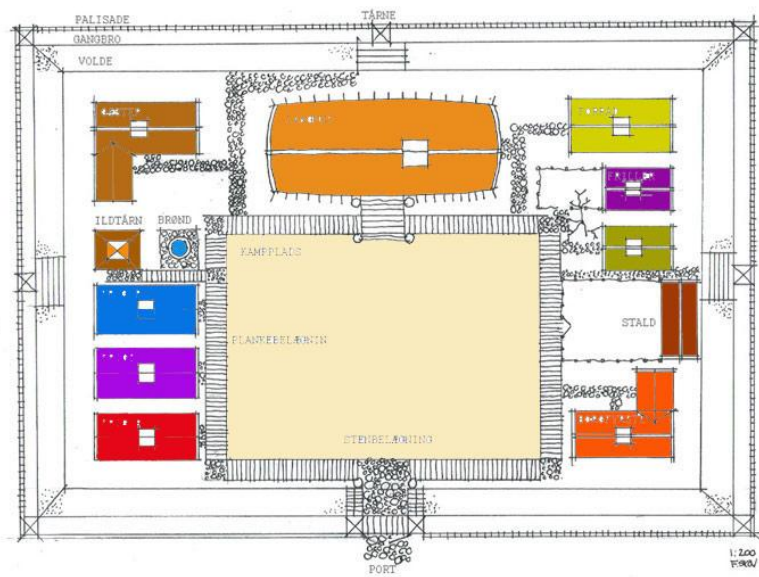

BORGEN HALLUM

afsnit 2

FARE HORNET gjaldede fra ildtårnet i HALLUM

Pludselig brød en hæns, gennemtrængende lyd stilheden – fare hornet lød fra Ildtårnet. Dets klagende gjald rullede over borggården og ud i landskabet som et varsel om ulykke. Ryttere nærmede sig.

På øst palisaden stod borgherren Wilhelm Øksegod med blikket rettet mod sydøst. Han havde ventet Harald og hans følge, men noget i hornets tone varslede, at alt ikke var som det skulle være.

En stor rød ulv kom til syne på skovstien efterfulgt af tre ryttere. Deres heste var drivvåde af sved og bar præg af det voldsomme ridt. Noget var grueligt galt.

På den sorte hingst sad to mænd – den forreste var bevidstløs, hans hoved vuggede faretruende livløst mod brystet, og blod sivede gennem en nødtørftig forbindelse af mos.

På næste hest sad en bredskuldret rødhåret kriger, bundet til sadlen med grove reb. Den tredje rytter, en lille kraftig kriger, kæmpede for at holde styr på sin udmattede ganger.

Wilhelm kneb øjnene sammen. Var det Harald og hans tre væbnere. Da rytterne passerede gennem den store nordport, genkendte han straks den sårede – det var kongesønnen selv.

Krigerne fra de tre krigershuse var opstillet til eftersyn på kamppladsen midt i borgen i kampklædning passende til de tre huses farver GUL, RØD, BLÅ
Alle var rådvilde – ville deres HARALD overleve.

Der var ingen tid at spille.

”Rola!” råbte Wilhelm uden at vende sig. Hans ældste søn trådte frem fra skyggerne. ”Rid til Tidselgården.

Hent Vølven. Sig, at hendes urter og visdom kræves straks.

”Kongesønnens liv hænger i en tynd tråd.”

Uden at tøve sprang Rola i sadlen og forsvandt ud ad porten i en sky af støv.

Bag ham blev kongesønnen båret ind i borgens Lang hus.

Stormen, der havde ulmet i horisonten, var nu brudt løs over Hallum Borgen – og ingen vidste endnu, hvilken skæbne den bragte med sig.

Alle ventede på VØLVEN

Vølven Tidsel havde som alle i landsbyen, hørt hornet fra ildtårnet. Hun vidste, at bud kunne være på vej. Kort efter ankom Rola og hastede ind i Vølvens runde hus. Han overbragte Williams ordre og forsvandt straks tilbage mod Borgen sammen med Tidsel.

Harald var hårdt såret.

Et øksehug havde flænget hans overlæbe og blottet den højre fortand – kun en stump var tilbage.

Tidsel beordrede, at han skulle flyttes til Tidselhuset nedenfor Borgen, hvor hun havde remedier til at sy læber og andre sår.

Et urteudtræk blev givet, som gjorde smerten til at holde ud. En bære blev hurtigt konstrueret, og seks stærke krigere bar Harald ned til Tidselhuset.

I Tidselhuset blev Harald anbragt på et bord, hvor Tidsel straks gik i gang. Hun fjernede mos og urenheder fra det store sår i ansigtet. Læben blev syet, og såret dækket med helbredende urter. Det store blodtab havde svækket ham, og han måtte hvile i flere dage. Andre sår på kroppen krævede også behandling.

Ved den sidste syning besvimede Harald igen og mærkede ikke den tynde nål som smeden havde frembragt i bronze, som Tidsel brugte. Hun syede med hestehår som stoppede blødningen. Bedøvelsen kom fra et særligt udtræk af Bulmeurt. Røllike var sårhelende og mindskede tiden til Harald kom på højkant igen. Tidsel forsikrede, at han ville komme sig helt – kun den brækkede tand pyntede ikke på en kommende konge.

Tidsel havde i årevis eksperimenteret med bindemidler, der kunne lime sten til andre materialer. Krigeres tænder blev ofte ødelagt i kamp, og hun havde længe forsøgt at genetablere dem. Nu overvejede hun et vovet eksperiment.

Hun bad smed Bjørn om at fremstille en tynd metalbøjle i guld, som kunne fastgøres på bagsiden af de to sidetænder. Den skulle fastholde en ny tand – af ben, metal eller noget helt andet.

Den Blå Tand

Da Harald vågnede næste morgen, mærkede han straks, at fortanden var borte. Tidsel fortalte, at hun på en rejse havde set tænder udbedret med særlige sten. Den nye tand kunne laves i sølv eller guld – men hun foreslog noget helt nyt:

En tand af **Lasurs Lazuli**. En blå sten

Harald så straks muligheden for et kongeligt varemærke. Han ønskede den blå tand – og bad om en ring og et halssmykke med samme sten indlagt i guld.

Væbner Valdemar havde opsamlet den brækkede tand, og Tidsel brugte stumpen til at tilslibe ædelstenen, så den passede perfekt.

Det ville tage nogle dage at forberede alt. I ventetiden fik kongesønnen indblik i Tidsels mange evner – og hendes dybe viden om både helbredelse og magi.

FORBEREDELSEN

Væbner Valdemar havde med omhu opsamlet den brækkede tand, da uheldet var sket. Den afbrækkede stump blev overdraget til Tidsel, som med stor præcision og tålmodighed brugte den som form til at tilslibe en ædelsten – en tro kopi af den oprindelige tand. Arbejdet krævede tid og omhu, og i de følgende dage blev alt forberedt til den store operation.

I ventetiden lærte kongesøn Harald Tidsel bedre at kende. Bag hendes rolige ydre gemte sig en mesterlig håndværker med dyb viden om både sten, metaller og helbredelse. Harald fik indblik i hendes mange kvaliteter – og begyndte at forstå, hvorfor hun var så højt agtet som helbreder i Hallum.

OPERATIONEN

Harald blev spændt fast til behandlingsbordet med kraftige læderremme, der fastholdt hans hoved og mund i en urokkelig position. Selv de tre væbnere, som overværede indgrebet, måtte vende blikket bort – det gjorde ondt at se kongesønnen i den tilstand.

Smeden Bjørn havde konstrueret et særligt bor, som med stor forsigtighed blev brugt til at lave små fordybninger i Haralds to sidetænder. Tidsel arbejdede med snilde og præcision, da hun fastgjorde den slebne ædelsten til stumpen af den venstre fortand. Bjørn havde tilvirket en tynd guldskinne, som blev monteret på sidetænderne – en støtte, der skulle sikre den nye tand i mange år frem.

Med harpiks og et hvidt pulver blev stenen limet fast, og da arbejdet var fuldendt, stod resultatet klart: Tandens glans og form var intet mindre end kongeligt. Harald bar nu et særkende, som ville følge ham resten af livet – et symbol på styrke, mod og forvandling.

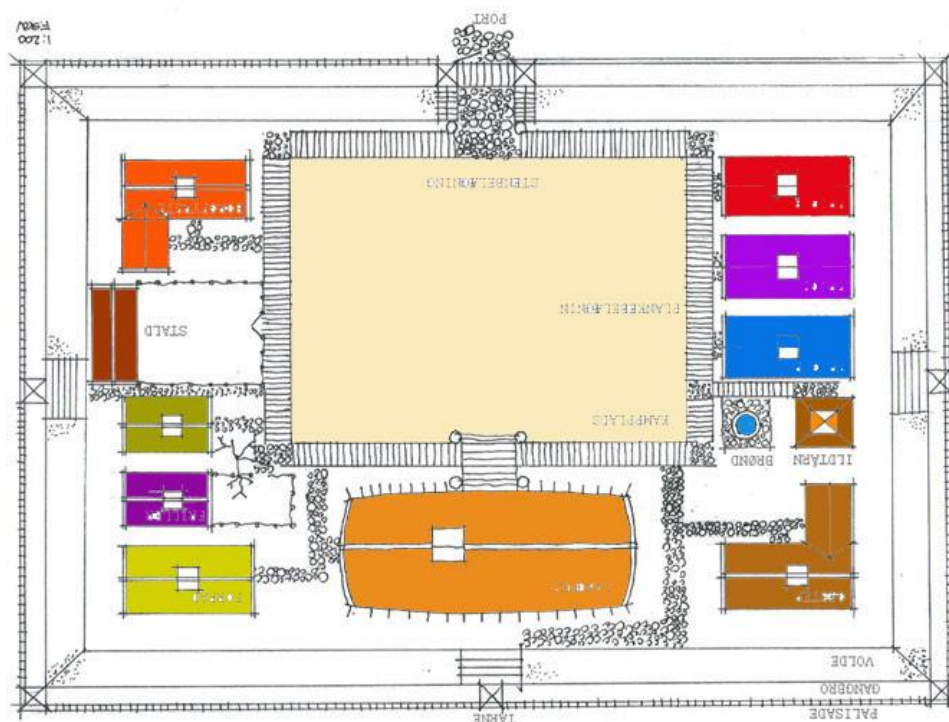
Tidsel og Bjørn blev belønnet med kongelig hæder for deres indsats. Deres navne blev nævnt ved Kongeborgen i Jelling. Tidsel og smedens værk blev betragtet som et mirakel af både kunst og håndværk.

Harald måtte plejes og hvile i flere dage, før han var klar til de forestående Krigerkampe – den årlige dyst, hvor det skulle afgøres, hvem der var udvalgt til at blive årets førerkrigere. Da hans kræfter vendte tilbage, begyndte han at vandre gennem Borgen, målrettet og opmærksom. Han inspicerede hvert hus og talte med dets indbyggere, vurderede deres styrke, loyalitet og beredskab. Intet måtte overlades til tilfældigheder, for kun de mest værdige skulle stå ved hans side i kampens hede.

"Den nyspirede tand, som skæbnens stempel, prægede den unge kongesøn. Da han siden trådte frem som Danernes konge, bar han navnet Blåtand — et navn ætset i runer og ry."

BORGEN HALLUM Den hemmelige borg i skoven

Borgen Hallum blev undfanget i Haralds sind som mere end blot sten og tømmer—den skulle være arnestedet for en ny orden af lederkrigere.

Her, i skyggen af de spirende Ringborge, skulle de udvalgte oplæres i både strategi, ære og den gamle krigerkunst.

De tre krigerhuse, hver med deres særlige arv og styrke, blev samlet med ét formål: at danne kernekrigere i den sidste store ringborg i Thyland, som endnu rejste sig under himlen, ufuldendt men skæbnetung.

Hallum var ikke blot en borg—den var begyndelsen på enden, og fødestedet for den styrke, der skulle bære riget ind i næste æra.

BORGENS INDRE

STORBONDE gården

Storbonde Wilhelm Økse God

Wilhelm ØkseGod havde set 35 somre og bar sine ar som medaljer fra et liv levet med sværd i hånd og ild i hjertet. Hans skuldre var brede som borgens port, og hans blik var hærdet af togter, storme og tab. Under et tidligt felttog i Letlandia havde han erobret borgfruen PoPa – en stolt og viljestærk kvinde på 29 vintre, hvis øjne stadig glimtede som flint, når hun talte sin vilje. Hun var altid klædt i røde farver, som hendes uld fra fåreholdet i landsbyen leverede til farveriet ved søen.

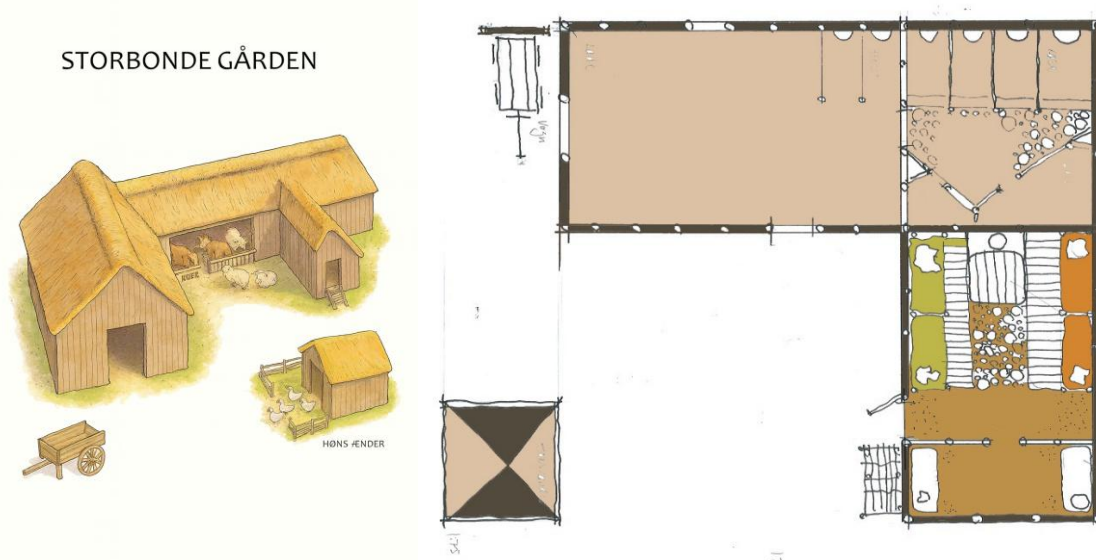
Sammen havde de avlet tre børn, hver med sin egen gnist:

- Rola, den ældste søn på 15, var allerede en spirende kriger med sin fars ro og sin mors stædighed.
- Vigar, 12 somre gammel, var kvik som en ravn og nysgerrig som vinden – altid med spørgsmål og planer.

- Gro, den yngste på 9, var vild som en utemmet hest og havde mere vilje end de fleste voksne i borgen. Hun kunne få en trælle til at bøje sig med ét blik.

Wilhelm var ikke blot husbond – han var leder af Borgen, ansvarlig for oplæring af krigerne og for at holde orden i både våbenhus og hjerter. Hans gård lå til højre for Borgporten, et solidt hus bygget af mørkt egetræ og sten, med plads til både familie og fæ. Den ene fløj husede får, geder og høns, mens stalden ved siden af rummede både husdyr og trælle.

Trællene, bundet af skæbne og pligt, passede jordstykkerne udenfor borgens mure. Her voksede byg og hør – livsnødvendige afgrøder til husholdningen og til handel med fremmede. Wilhelm holdt øje med alt, fra sværdets skær til høstens fylde, og intet i hans domæne undgik hans blik.

Wilhelm havde trukket sig tilbage til Langhuset, hvor han havde indrettet sin bolig og overladt storbondegårdens daglige drift til sin kone og børn.

Her, i det lange hus med de sodsværtede bjælker og ildens sagte knitren, tilbragte han aftenerne i selskab med sine krigere og udvalgte gæster.

Der blev skænket mjød i horn, mens nye våben blev fremvist og vurderet, og angrebsstrategier blev lagt under dæmpede samtaler og rungende latter.

Trælle og friller sørgede for mad, varme og underholdning – som skygger i baggrunden, men uundværlige for husets rytme og ritualer.

HESTEHUSET

Heste var Wilhelms stolthed. Han rådede over fire af landsbyens ypperste heste — stærke, stolte dyr med blanke manker og årvågne øjne. Trællene, som tjente under hans husstand, plejede dem med omhu og førte dem dagligt til de frodigste græsmarker i landsbyen, hvor jorden var blød og saften i stråene rig.

Fire heste var opstaldet inde i Borgen, altid klar til kamp

Uden for borgen, i landsbyens udkant, gik hestebonden og syslede med sin særlige avl.

Han fremavlede små, sejlivede heste, skabt til at følge mændene ud på de lange togter i de slanke både.

Langt mod nord, på de vindblæste øer, fandt de første både der kom på disse kanter heste af lav vækst — dyr, der havde lært at leve af det magre græs og de stride buske, som klamrede sig til klipperne.

Disse nordlige heste bar styrke i deres korte lemmer og udholdenhed i deres sind, og de blev snart kendt blandt søfolkene, som de trofaste følgesvende over hav og land.

Frille- og Slavehuset:

Frille- og Slavehuset – et funktionelt og ceremonielt hus, opdelt efter en ny skik.

Frille Huset er delt i to sektioner:

- Venstre fløj: Her bor de fem slaver, hvoraf fire er udvalgt til at aflaste krigerne. De varetager daglige opgaver som at patruljere borgens ydre, vedligeholde markarealer og sikre forsyninger. Den femte slave fungerer som koordinator og budbringer mellem landsbyen og borgens indre.
- Højre fløj: Her holder de to friller, Randi og Signe, til. Deres rolle er både æstetisk og social – de står til rådighed for krigerne og har til opgave at skabe en behagelig atmosfære for både faste beboere og gæster.

Denne opdeling af huset afspejler en tradition blandt MAGYARENE, hvor friller og slaver boede side om side, men med klart adskilte funktioner. Slaverne var ryggraden i den daglige drift, mens frillerne repræsenterede velkomst, komfort og ære for krigerne.

Randi, Signe og Kea

Er ikke blot tjenere – de er bærere af ritualer og stemning. Når nye krigere ankommer til borgen, er det deres ansvar at byde dem velkommen med varme, musik og duftende urter. De sørger for, at krigerne føler sig hjemme, og at gæster oplever borgens storhed og gæstfrihed.

BORGBRØNDEN

Var egentlig en kilde som leverede vand til brønden og løb videre ned til landsbyen hvor den sammen med landsbyens 3 brønde leverede vand til hele søområdet mod syd

Kamppladsen

Blev brugt til hverdag som træningsplads for krigerne og til festlige begivenheder.

SMEDE- & TRÆHUSET

I borgens beskyttende mure mod sydøst, hvor sten møder træ og jern, lå et værksted som ingen anden – et fristed for ild, form og fantasi. Her duftede der af harpiks, smeltet metal og friskspaltet eg, og lyden af hammer mod ambolt.

Smed Bjørn, bredskuldret og vejrbidt, kom fra den store vikingeby ved vestkystens stormfulde strande. Han havde smedet sværd i Dublin, repareret skibe i Hedeby og lært runemagi af en gammel kone på Island. Det var dér, han mødte Roar – en træmand med hænder som rødder og øjne, der kunne læse årringe som andre læser runer. Roar talte sjældent, men når han gjorde, lød det som vinden i granerne. Deres venskab blev smedet i storm og ild, og da de vendte hjem, besluttede de at bygge noget, der kunne vare længere end både skibe og skjolde.

Deres fælles værksted lå i tilknytning til deres bolig – en praktisk og strategisk placering, hvis fjender nærmede sig, og landsbyen måtte søge ly bag borgens mure. Her blev de finere arbejder udført: udskårne dørkarme med dyremotiver, smukke skrin med skjulte låse, og våben med indlagte runer og sølvdetaljer, som kunne bringe både ære og ærefrygt. Det var et sted for præcision, stolthed og det stille håndværk, der bar sjæl.

Men nede i landsbyen, hvor pladsen var større og arbejdet grovere, blev der fældet træer, savet bjælker og smedet søjler til nye huse. Her blev idéer til virkelighed, og nye tiltag til borgen tog form – altid med Bjørn og Roar som de tavse mestre bag værket. De var ikke blot håndværkere, men skabere af arv. Hver bjælke og bolt bar deres fingeraftryk, og hver bygning rejst i deres navn blev en del af borgens levende historie

LANGHUSET

Langhuset i Hallum borgen

Langhusets indre er dunkelt og røgfylt, oplyst kun af det flakkende skær fra ildstedet midt i rummet. Røg stiger op mod det åbne tag hul, hvor den langsomt siver ud gennem sprækkerne i det sodede tag. Væggene er beklædt med vævede tæpper og dyreskind, der både isolerer og fortæller historier gennem mønstre og symboler.

Langs begge langvægge står lave træbænke dækket af uldne tæpper og skind — både siddepladser og sovepladser for husets folk. Over bænkene hænger redskaber, skjolde og jagttrofæer, omhyggeligt arrangeret efter funktion og status. Et par steder er små nicher udskåret i væggen, hvor ler lamper og personlige amuletter hviler.

Midt i huset knitrer ildstedet, omkranset af flade sten. Gryder og jernkedler hænger i kæder fra en bjælke over ilden, og duften af ristet byg og tørret fisk blander sig med røgen. Røgelsen fra brændt enebær og harpiks giver rummet en næsten hellig stemning.

Mod den ene gavl står højsædet — et bredt, udskåret sæde med høje armlæn og dyreskindsbetræk. Her sidder Harald når han var på besøg ellers var de Wilhelms plads omgivet af symboler på magt: et sværd, en runestav, og en udskåret træfigur af en guddom. Bag højsædet hænger et vægtæppe med familiens tegn — et ulvehoved i sølvtråd.

I den modsatte ende opbevares forsyninger: tønder med mjød, kurve med tørrede urter, og lerkrukker med saltet kød. Et par høns klukker i et hjørne, og en kat smyger sig lydløst mellem benene på dem, der færdes i huset.

Langhuset var centrum for fortællekunst om plyndringstogter og spændende rejser.

Mødet med ASLAK

På et heldigt sommertogt førte handelsvinden Wilhelm langt mod nord, hvor han mødte den lokale vikingehøvding ASLAK og hans kone SIGRID.

ASLAK var en stor mand med en stemme som torden og en stolthed, der kun blev overgået af hans kærlighed til skibsbyggeri.

Ved bålet fortalte ASLAK om den sommer, hvor hans skib sejlede så langt sydpå, at skyggen på hans solpind faldt på den forkerte side. Det var den største pral den sommer – og alle vidste, det var løgn. For enhver sømand vidste, at en sådan skygge varslede døden. Vølverne berettede, at skyggen på den forkerte side åbnede en afgrund direkte til dødsriget.

ASLAK havde brølet til sin styrmand om at vende skibet, og hele besætningen takkede Odin for deres overlevelse. Han lovede dog, at han ville forsøge igen – men først som gammel mand.

Frode og Gro

I de lange aftener med mjød og historier blev Wilhelm og ASLAK nære venner. ASLAK fortalte om togter mod vest, hvor guld og glasperler kunne hentes som honning fra bistader. Hurtige angreb og hurtig afgang var nøglen til rigdom – og til slaver, som kunne sælges på markeder eller bruges i hjemmet.

Wilhelms unge krigs Frode blev hos ASLAK i to år. Han lærte skibsbyggeri og krigskunst, og han faldt for ASLAKs datter GRO – en lille, smuk og stædig pige, som snart blev hans hustru ved et storbryllup i Norge.

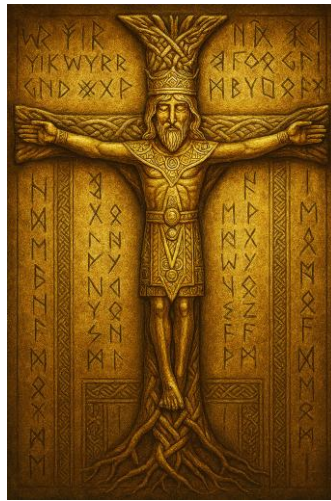

Tilbage til Jylland

Frode vendte tilbage til Jylland, hvor han mødte kongesønnen Harald i den store borg i Jelling. Harald så straks en stærk leder i Frode, og hans viden om langskibe og krigskunst blev afgørende for deres venskab og fremtidige togter.

Frode blev leder af udviklingen af nye Langskibe i Hallum. Hans ideer og erfaringer overførtes til skibsværftet ved Egeåen ved Aros.

DEN NYE GUD

Den nye Gud og Kongesønnen

En ny gud var kommet til verden – én, der ikke krævede store skatte, dyre ofre eller blodige ritualer. Kun lidt blod og en tør skive brød. En beskeden gave for evig gunst.

Harald, søn af kongen og kriger af nordens folk, vidste at gudernes medvind var afgørende for sejr. På sin færd mod Syd landene mødte han en simpel mand ved navn Jova. Klædt i enkle gevandter og med øjne som glødende kul, kaldte han sig munk og bar på en fortælling så fremmed, at den skar som en kniv i Haralds sind.

Jova talte om en ny gud – én, der havde vundet hjerter og sjæle i sydens byer. En gud uden krav om blót og hesteblood, men som alligevel besad en styrke, der kunne vælte kongeriger. Denne gud havde en søn – en kongesøn, ligesom Harald selv – som var blevet dømt til døden og hængt på et trækors i en fjern by.

Hans navn var Jesus.

"Jesus bar en krone af torne," sagde Jova.

Harald knejsede med nakken. En krone af torne? Det lød som hån. Ikke værdighed. Ikke styrke. Ikke noget, en konge kunne bære.

I hans sind blev den straks omskabt – til guld. Tung som skæbnen selv, smedet med rav og indgraverede runer, der fortalte om sejr, ære og blod. En konge skulle skinne, selv i døden. Ikke visne som en blomst i ørkenvinden.

Han forestillede sig Jesus på korset, men ikke som en lidende mand. Nej – som en konge. Med ryggen rank, blikket stolt, og kronen af guld hvilende på hans pande som et løfte. Et tegn til krigerne: Selv døden kunne ikke bøje ham.

"Mine mænd ville ikke følge en blødende taber," mumlede Harald. "Men en konge, der dør med værdighed – ham ville de ære."

Jesus døde efter én dag. Og hans fader – Den Almægtige – hentede ham hjem til sit mægtige rige. Siden da havde ingen set ham. Men mange havde mærket hans kraft. Den lå i stormen. I sejrrens rus. I det uventede håb.

Harald lyttede. Ikke kun til Jova, men til noget dybere. Noget ældgammelt. Og han så muligheder.

En mand, der kunne gå på vandet, ville være en uvurderlig fælle på langbådene, når bølgerne rejste sig som fjendtlige fjelde og himlen lukkede sig som et skjold over havet. Én, der med et blik kunne forvandle få fisk til føde for en hel besætning, var mere end en mirakelmager – han var en livline, når forsyningerne slap op på togter, der strakte sig længere end horisonten.

Men troen havde sin pris.

De gamle årstidsfester, hvor blodet flød til ære for Frej og Frigg, måtte ændres. Runerne, der før havde talt om frugtbarhed og kamp, begyndte at hviske om nåde og evigt liv. Vølven, med sine varsler og sine dybe rødder i de gamle guders vilje, så forandringen som en krænkelse. Hun mærkede, hvordan balancen skælvede – som om verdens træ vaklede under vægten af en ny tro. Hendes blik blev mørkere, hendes ord mere gådefulde. Hun talte om skæbner, der blev omskrevet, og om guder, der ikke ville vige uden kamp.

Men Harald tøvede ikke.

Han var søn af en konge, men også en mand af fremtidens ild. Han bar ikke blot sværdet – han bar visionen. Han forstod, at denne nye gud ikke blot var en allieret i kamp, men en nøgle til evigheden. En konge, der havde lidt og sejret. En gud, der ikke krævede blod, men tro. En kraft, der kunne føre hans folk gennem storm og mørke – og ind i lyset.

Skrinet og den nye tro

Fra pavens hånd i Rom modtog munken JOVA et skrin — guldbelagt, tungt af betydning, og båret frem som en gave til folket i nord. I skrinet lå nøglen til Det Evige Rige, en genstand så hellig, at dens glans alene kunne få tvivl til at smuldre.

Skrinet blev symbolet på den nye tro. Det blev anbragt i Langhuset, på en ophøjet plads, hvor lyset fra oven faldt ind gennem en åbning i taget og ramte det som en stråle fra selve himlen. Hver dag ved solens højeste stod skrinets gyldne flader i flammer af lys, og kriger og folk begyndte at tale om mirakler.

Munken JOVA, som havde viet sit liv til både bønnens kraft og håndens gerning, fik det ærefulde ansvar: at opføre et hus værdigt til skrinet. Et sted hvor alle kunne komme og tilbede den nye gud, som skrinet repræsenterede — en gud stærkere end stormen, mildere end sneens fald, og evig som stjernerne.

Men ikke alle var klar til at vende sig mod det nye.

Vølfen, den gamle vogter af traditionerne, stod som en skygge ved dørtærsklen. Hun bar de gamle sagn i sin stemme og de døde guders visdom i sit blik. Efter lange forhandlinger — hvor ord blev vejet som guld og stilhed som sølv — blev det besluttet, at hun skulle være den, der bar ordet videre. Hun blev den første fortæller om den nye gud. Med sin stemme åbnede hun sind og hjerter, og med sin kraft lod hun troens budskab flyde som kildevand gennem Danernes land.

Munken, der kendte stenens sprog og træets visdom, blev den byggesagkyndige. Han rejste ET GUDEHUS — ikke af marmor, men af egetræ og granit, af jordens egne materialer, så den nye gud kunne bo blandt folket, ikke over dem.

Og således begyndte en ny æra. Skrinet blev ikke blot en genstand, men et kald. Et tegn. Et løfte.

I skrinet lå nøglen til Det Evige Rige.

Skrinet var symbolet på den nye tro.

Det blev opbevaret i Langhuset, på en særlig plads, hvor lyset faldt ind fra oven og ramte det som en guddommelig stråle.

Munken JOVA havde fået det ærefulde ansvar: at opføre et hus værdigt til skrinet, så alle kunne komme og tilbede den nye gud, som skrinet repræsenterede.

Efter forhandlinger med Vølfen — den gamle vogter af traditionerne — blev det besluttet, at hun skulle være den, der bar ordet videre.

Hun blev den første fortæller om den nye gud, som skulle åbne sind og hjerter for troens budskab.

Munken, der kendte til stenens sprog og træets visdom, blev den byggesagkyndige. Han skulle rejse ET GUDEHUS, hvor den nye stærke gud kunne bo.

Harald besluttede, at huset skulle bygges i HALLUM borgens midte, på en del af kamppladsen.

Påbegyndelse og planer var allerede i gang. Jova kaldte huset en kirke.

Fortsættes afsnit 3 DEN BLÅ HELBREDER

©2025 AVCfilm.dk Bent Bjerre